

РЕШЕНИЕ

№ 1623

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Михаела Касабова

при участието на секретаря Кристина П. Георгиева
като разгледа докладваното от Михаела Касабова Въззивно гражданско дело
№ 20231100509990 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. ГПК.

С решение № 3940/15.03.2023 г. на Софийски районен съд, 45 състав е признато за установено в отношенията между страните, по предявените от С. К. Т. срещу „Д.К.Б.“ АД, отрицателни установителни обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 439 ГПК, че С. К. Т. не дължи на „Д.К.Б.“ АД, сумата в размер на 1250 евро, представляваща главница, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението - 19.01.2010г. до окончателното му изплащане, както и направените деловодни разноски в размер на 378,90 лева, присъдени на кредитора с изпълнителен лист от 20.07.2010г., издаден по ч.гр.д. № 327/2010г. по описа на РС – Плевен, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20108440402765 по описа на ЧСИ С.Я., рег. № 844 на КЧСИ, поради погасяването им по давност.

С решението си, съобразно изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК съдът е възложил в тежест на ответника разноски в производството.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок въззивна жалба от ответника „Д.К.Б.“ АД. В жалбата са развити оплаквания за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на обжалваното решение. Заявява, че е неправилен изводът на СРС, че последното изпълнително действие е от 22.10.2010 г., че след 22.10.2015 г. не били извършвани валидни изпълнителни действия, въпреки, че е посочил, че на 4.10.2011 г. ЧСИ Я. бил наложил възбрана. Заявява, че дружеството регулярно е поддържало висящността на изпълнителното дело. Поддържа съдът погрешно да е възприел фактите по делото, като е налице противоречие между приетите за безспорни факти и тяхното последващо тълкуване. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК не е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от ищеца С. К. Т..

В проведеното открито съдебно заседание въззиваемата страна С. К., чрез пълномощника си оспорва депозираната въззивна жалба, като отправя искане за нейното отхвърляне. Претендира разноски за въззивното производство.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Софийският районен съд е сезиран с отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 2 ГПК, с който ищецът отрича вземането на ответника по издадения в негова полза изпълнителен лист от 20.07.2010г., издаден по ч.гр.д. № 327/2010г. по описа на РС – Плевен, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20108440402765 по описа на ЧСИ С.Я., рег. № 844 на КЧСИ, поради погасяването по давност на сумите, както следва: 1250 евро, представляваща главница, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението - 19.01.2010г. до окончателното му изплащане, както и направените деловодни разноски в размер на 378,90 лева.

Не е спорно между страните, а и от събраните по делото писмени доказателства се установява, че въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК е издаден изпълнителен лист от 20.07.2010г., издаден по ч.гр.д. № 327/2010г. по описа на РС – Плевен, за сумите - 1250 евро, представляваща главница, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението - 19.01.2010г. до окончателното му изплащане, както и направените деловодни разноски в размер на 378,90 лева, за събирането на които е образувано изпълнително дело № 20108440402765 по описа на ЧСИ С.Я., рег. № 844 на КЧСИ

С определение от 11.03.2022 г. СРС е допуснал на основание чл. 389 ГПК обезпечение на предявения иск чрез налагане на обезпечителна мярка спиране на изпълнението на изп. дело № 20108440402765 по описа на ЧСИ С.Я..

От приетото в препис в хода на производството пред районния съд изпълнително дело се установява следното:

Въз основа на молба от 12.10.2010 г. е образувано горното изпълнително дело, с която вискателят е поискал съдебният изпълнител да наложи заповед върху банковите сметки, трудовото възнаграждение и дружествените дялове на длъжника, да впише възбрана върху притежаваните от последния имоти. Наред с това съдебният изпълнител е упълномощен с правата по чл. 18 ЗЧСИ.

На 08.12.2010 г. е изпратено заповорно съобщение до „ПИБ“ АД, получено на 22.12.2010 г., като с писмо от 03.01.2011 г. банката уведомява съдебният изпълнител, че длъжникът има открита банкова сметка в институцията, по която е наложен заповорът, но няма налични средства.

Със заповорни съобщения от 8.12.2010 г. са наложени заповори и върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано в ЕТ „Н.-С.В.“, както и заповорно съобщение до ТР при АВ за заповориране на дружествените дялове, притежавани от С. К. в „Е.“ ООД, получено на 21.12.2010 г.

С Постановление от 10.02.2011 г. ЧСИ Я. конституира на основание чл. 458 ГПК държавата като присъединен вискател.

На длъжника е изпратена нова ПДИ, получена от последния на 21.02.2011 г.

На 18.10.2011 г. е вписана възбрана върху собствения на длъжника имот – апартамент № 6, находящ се в гр. Плевен, бул. *****, въз основа на молба на ЧСИ от 04.10.2011 г.

С молба от 10.07.2013 г. вискателят е поискал вдигане на наложената възбрана и нейното заличаване.

С молба от 09.08.2016 г. взыскателят е поискал да бъде наложен запор върху банковата сметка на длъжника в „Банка ДСК“ АД, както и да бъде насрочен и извършен опис на движими вещи на длъжника. Запорното съобщение е получено на 07.12.2016 г.

По разпореждане на съдебния изпълнител е изпратено запорно съобщение от 03.04.2018г. на „ЦКБ“ АД за налагане на запор върху банковите сметки на С. К., получено на 05.04.2018 г., като с писмо от 10.04.2018г. последната уведомява ЧСИ Я., че е наложила запор по банковата сметка на длъжника без авоар, по която няма наложени предходни запори.

С молба от 11.03.2020 г. взыскателят е поискал извършване на справки и при наличие на данни да бъде наложен запор върху МПС, банкови сметки на длъжника, трудовото му възнаграждение, респективно налагане на възбрана при наличие на недвижими имоти.

С постановление от 17.03.2020 г. ЧСИ Я. е постановил да не се предприемат принудителни действия, поради въведеното извънредно положение в страната.

С постановление от 19.10.2021 г. съдебният изпълнител е наложил запор върху банковите сметки на длъжника в „Юробанк България“ АД. С писмо от 01.11.2021 г. банката уведомява ЧСИ за наложения на 21.10.2021 г. запор по сметката на длъжника, върху която няма предходно наложени запори, но няма и авоари.

С молба от 20.10.2021 г. взыскателят е поискал извършване на справки и при наличие на данни да бъде наложен запор върху МПС, банкови сметки на длъжника, трудовото му възнаграждение, респективно налагане на възбрана при наличие на недвижими имоти.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По отношение на неговата правилност, предвид релевираните оплаквания във въззивната жалба, настоящият въззивен състав намира следното:

С постановеното решение, СРС е приел, че към 22.10.2012 г. е изтекъл преклузивния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, като след прекратяването, което настъпва ex lege по силата на закона, всички извършени след тази дата действия от ЧСИ по изпълнението са незаконосъобразни. Счел е, че давността започва да тече от последното изпълнително действия – 22.10.2010г., като от тази дата до дата 22.10.2015г. по отношение на ищеца не са извършвани изпълнителни действия от категорията на тези да прекъснат давността, още повече, че след прекратяване на делото извършените от ЧСИ действия са незаконосъобразни. Съдът е приел, че дори да се счете, че давност тече от 26.06.2015г., то предвид прекратяване на производството на основание чл. 433, ал.1, т.8 ГПК и доколкото извършените след този момент действия на ЧСИ са незаконосъобразни, то давността отново е изтекла на дата 26.06.2020г. Поради това и исковите по чл. 439 ГПК са уважени.

Разпоредбата на чл. 439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното

основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

В настоящия случай ищецът С. К. се позовава на факти и обстоятелства, настъпили след приключване на съдебното дирене и издаването на процесния изпълнителен лист, въз основа на който е образувано изп. дело 20108440402765 по описа на ЧСИ С.Я.. Същият поддържа да е изтекъл предвиденият в разпоредбата на чл.433, ал. 1, т. 8 ГПК срок от последното валидно изпълнително действие, да е настъпила перемпция на изпълнителното производство, както и да е изтекъл давностния срок за вземането, т. е. позовава се на нововъзникнали обстоятелства, поради което искът се явява допустим и подлежи на разглеждане.

Нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога 5 години. Съгласно приетото в решение № Решение № 118/7.07.2022 г. по гр. д. № 4063/2021 г. на ВКС, III г. о., разрешение, което настоящият съдебен състав изцяло споделя, изискването по чл. 117, ал. 2 ЗЗД за пет годишен срок на новата давност, която тече от прекъсването на давността, се прилага както когато вземането е установено с влязло в сила съдебно решение, така и с влязла в сила заповед за изпълнение. Това е така, защото влязлата в сила заповед за изпълнение установява с обвързваща страните сила, че определеното по основание и размер вземане съществува към момента на изтичане на срока за подаване на възражението. /Съгласно чл. 424 ГПК длъжникът може да се оспори вземането по исков ред само при новооткрити обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за делото, които не са могли да му бъдат известни до изтичане на срока за възражение и съгласно чл. 439 ГПК той може да оспорва чрез иск изпълнението, но само въз основа на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството по което е издадено изпълнителното основание/. Законодателят е преклудирал възможността за възражения срещу заповедта за изпълнение. След изтичане на срока по чл. 414 ГПК, за длъжникът остава само възможността за оспорване на вземането по чл. 424, ал. 1 ГПК. Извън това и след срока по чл. 424, ал. 2 ГПК, за длъжника не съществува форма за искова защита, с която да оспорва вземането. Задължителната практика на ВКС е, че при всички хипотези на чл. 416 ГПК (когато възражение не е подадено в срок, или е оттеглено, или е налице влязло в сила решение за установяване на вземането), настъпва стабилитетът на заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК, а изпълнителната сила на заповедта за изпълнение по чл. 418 ГПК се стабилизира окончателно, тъй като по новия процесуален ред заповедите за изпълнение влизат в сила (за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 ГПК-отм.) и оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират (в този смисъл решение № 6/21.01.2016 г. по т. д. № 1562/2015 г. на ВКС, I т. о., № 3/4.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на ВКС, IV г. о.). При действащия ГПК с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането, поради което за вземането, установено с влязла в сила заповед за изпълнение е приложима общата пет годишна давност

Съдът приема, че в случая, доколкото по делото няма данни за влизане в сила на заповедта за изпълнение, то същата е влязла в сила най-късно на 20.07.2010 г. – датата, на която е издаден процесният изпълнителен лист, с оглед констатациите на съда, че към момента на издаването на листа заповедта за изпълнение е влязла в сила и подлежи на изпълнение. От този момент, според изложените доводи е започнала да тече петгодишната давност по чл. 117, ал. 2 ЗЗД, която изтича на 20.07.2015 г.

Към момента на депозиране на молбата за образуване на изпълнителното дело – 12.10.2010 г., давността не е изтекла.

Спорът в производството е дали след издаване на изпълнителния лист е изтекла необходимата давност, съответно дали същата е била прекъсната с валидно извършени действия по изпълнението, респективно настъпила ли е перемпция.

С Тълкувателно решение № 3/28.03.2023 г. по тълк. д. № 2/2020 г. ОСГТК на ВКС приема, че нормата на чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД се прилага в изпълнителния процес по изпълнителни дела за събиране на вземания, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. Задължителното тълкуване по ППВС № 3/1980 г. отпада едва от момента на обявяване на Тълкувателното решение, с което Постановлението е счетено за загубило сила. Затова по изпълнителните дела, образувани за принудително събиране на вземания до обявяване на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, не е текла погасителна давност на основание чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД. Давността за тези вземания е започнала да тече от 26.06.2015 г.

Съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съобразно мотивите по т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК давността прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя - насочване на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, насрочването и извършването на публична продажба и т. н. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Вискателят трябва да поддържа със свои действия висиящността на изпълнителния процес като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ (извършване на опис и оценка, предаване на описаното имущество на пазач, отваряне на помещения и изнасяне на вещите на длъжника и др.), както и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. Същинско действие за принудително изпълнение обаче може да предприеме само съдебният изпълнител (или друг орган на принудително изпълнение - публичен изпълнител, синдик, съд по несъстоятелността) и то прекъсва давността, но давността е свързана с поведението на кредитора - тя не се влияе от поведението на други лица. Затова ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган, по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната със самото искане, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването е едно - с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла. в този смисъл Решение № 127/12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г. на ВКС, III г. о.). След това тя се прекъсва последователно във времето, когато осъществяването на способа става чрез отделни процесуални действия: заповест или възбрана, опис, оценка, насрочване на продажбата, разгласяване, приемане на наддавателни предложения, провеждане на наддаване и т. н. до влизането в сила на постановлението за възлагане. Следователно всяко искане на вискателя, както и всяко предприемане по инициатива на частния съдебен изпълнител, на

когото е възложено изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, прекъсват давността, дори когато изпълнителното действие е неуспешно проведено не по вина на вискателя. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение.

Съобразно възприетите от ВКС тълкувания по повод спиране и прекъсване течението на давността в изпълнителното производство, следва извод, че в настоящия случай от образуване на изпълнителното производство на 12.10.2010 г. давността за вземанията по изпълнителния лист е спряла да тече – съгласно постановките на ППВС № 3/1980 г., приложимо към този момент. След приемане на ТР № 2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС, давността за вземанията продължила да тече и в изпълнителното производство, т. е. за тях давността е започнала да тече от 26.06.2015 г., от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/1980 г. Поради това за случаите, като настоящия, при които ако преди постановяване на новото тълкувателно решение са се осъществили факти, които са от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, то тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед тълкувателния акт, който е бил действащ към момента на настъпването на последиците.

Както доктрината, така и съдебната практика несъмнено са приемали, вкл. и преди ТР № 2/2015 г. на ВКС, ОСГТК, че в случаите, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, поради т. нар. „перемпция“ и то по силата на закона, независимо дали съдебният изпълнител е издал постановление в този смисъл, имащо декларативно, а не конститутивно действие. Различието е относно датата, от която започва да тече новата погасителна давност за вземането в тези случаи (според постановките по т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК това е датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие). Ако е налице осъществен състав по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК към дата, предхождаща датата 26.06.2015 г., новата погасителна давност за вземането по чл. 117, ал. 1 ЗЗД започва да тече от датата на изтичане на горния релевантен (двугодишен) срок, като при съдебно установено вземане срокът ѝ е всякога пет години (чл. 117, ал. 2 ГПК).

Следващият спорен по делото въпрос касае значението на перемпцията за прекъсването на давността. Настоящият съдебен състав споделя разясненията, дадени в Решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/20 г. по описа на ВКС, IV г. о., според които при изпълнителен процес, който е прекратен поради перемпция на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, новата давност започва да тече от последното ѝ прекъсване с надлежно извършено изпълнително действие или признание на вземането от длъжника, като перемпцията е без правно значение за давността, при настъпването ѝ след 25.06.2015 г., когато е прието Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, с което е обявено за загубило сила ППВС № 3/1980 г. Двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение (включително доброволно, напр. по постигнато споразумение между страните), т. е. осъществяването на всички поискани способи е приключило (успешно или безуспешно) или поисканите не могат да се осъществяват по причина, за която вискателят отговаря – след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуетява неговото прилагане. Когато перемпцията е настъпила преди тази дата, приложение следва да намери тълкуването, дадено с ППВС № 3/1980 г., съгласно което до обявяването му за изгубило сила новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело. Следователно изводът на първата инстанция в обратния смисъл, че новата давност започва да тече от последното изпълнително действие, е неправилен и противоречи на съдебната практика при приложението на института на перемпцията при действието на ППВС №

3/1980 г.

При съвкупна преценка на събраните в производството писмени доказателства настоящият съдебен състав намира, че в конкретния случай, до 26.06.2015 г. изп. дело изп. дело 20108440402765 по описа на ЧСИ С.Я. е било прекратено на основание - чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК на 18.11.2013 г., доколкото от вписването на наложената възбрана на 18.11.2011 г. – вискателят не е искал извършването на изпълнителни действия повече от две години. В светлината на горните разяснения новата давност за вземането е започнала да тече, считано от прекратяването на изпълнителното дело, т.е. от 18.11.2013 г., като е следвало да изтече на 18.11.2018 г. След постановяване на горното ТР № 2/2015 г. е започнала да тече нова давност, чийто срок изтича на 26.06.2020 г.

След постановяване на горното ТР № 2/2015 г. по изпълнителното дело, настоящият състав приема да са извършвани също изпълнителни действия, годни да прекъснат погасителната давност, по искане на вискателя респективно по почин на съдебния – изпълнител, а именно: на 09.08.2016 г., на 03.04.2018 г. са наложени запови по банковите сметки на длъжника в „Банка ДСК“ АД и „ЦКБ“ АД; на 11.03.2020 г. вискателят е поискал налагане на запови на МПС, възбрана на недвижими имоти длъжника, съответно запови върху получаваното от последния трудово възнаграждение, на 19.10.2021 г. е наложен запови върху банковата сметка на С. Т. в „Юробанк България“ АД, като след всяко изпълнително действие започва да тече нов петгодишен срок. Ето защо съдът намира за основателно възражението на въззивника, че сочените действия са годни да прекъснат давностния срок, респективно основателни са изложените във въззивната жалба доводи за активно поведение от страна на вискателя отправяйки сам искания за извършване на конкретни изпълнителни действия, респективно овластявайки съдебният изпълнител да извършва изпълнителни действия.

Настоящият съдебен състав не възприема изводите на районния съд, че извършените след премпцията действия са незаконосъобразни, като в този смисъл споделя застъпеното в решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на ВКС, IV ГО, решение № 127/12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г. на ВКС, III ГО и решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на ВКС и др., становище, съгласно което, когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ - той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново - отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора, нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела. Служебното задължение на съдебния изпълнител и обезсилването на предприетите изпълнителни действия, като законни последици от перемпцията, не се съотнасят към основаниято, предвидено в разпоредбата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД. Перемпцията не изключва правото на принудително изпълнение. Обратно, и след настъпването й правото на принудително изпълнение може да съществува, но въпреки това чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК задължава съдебния изпълнител да я зачете. Перемирането е основание за прекратяване на процесуалното правоотношение по изпълнителното производство, но то не заличава ефекта от предприетите принудителни действия (резултатни или безрезултатни), с които е прекъсвана давността за изпълняемото право – този ефект се запазва и се отчита при възражение за изтекъл давностен срок.

Следователно дори и изпълнителното дело да е било перемирано, необразуването на новото искане в отделно дело няма значение за прекъсването на давността. Образуването на изпълнителното дело не е предприемане на принудително изпълнение, а действие, което следва предявяването на изпълнителния лист за изпълнение. Ето защо заявените искания на вискателя от и след 09.08.2016г., макар и сторени след перемирането на изпълнителното дело, са валидно извършени действия и са годни да прекъснат давността относно вземането на вискателя – „Д.К.Б.“ АД.

Следователно с оглед така поисканите, респективно предприетите изпълнителни действия, в хода на изпълнителното дело, давността относно процесните вземания и не е изтекла към датата на предявяване на настоящия иск – 26.01.2022 г., поради което и вземанията на ответното дружество по процесния изпълнителен лист не са погасени по давност. След предявяването на исковата молба в съда давността е спряла да тече – по арг. от чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД (в този смисъл Решение № 50295/23.01.2023 г. по гр. д. № 1030/2022 г. на ВКС, IV г. о.).

По изложените съображения въззивният съд счита, че процесните вземания не са погасени по давност, поради което предявеният отрицателен установителен иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Крайните изводи на двете инстанции не съвпадат, поради което първоинстанционното решение в цялост, включително и в частта на възложените в тежест на въззивника разноси, следва да се отмени като неправилно и вместо него да се постанови друго решение, с което да се отхвърли предявеният отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК.

По разностите:

При този изход на спора и основание чл. 78, ал. 1 вр. ал. 8 ГПК право на разноси има въззивникът „Д.К.Б.“ АД. На същия следва да се присъдят разноси за въззивното производство в общ размер на 106,47 лв., от които 56,47 лв. – заплатена държавна такси и 50 лв. - юрисконсултско възнаграждение, както и 50 лв. за юрисконсултско възнаграждение за първа инстанция.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 3940 от 15.03.2023 г., постановено по гр. д. № 3772/2022 г. по описа на СРС, 45-ти състав, като **вместо него ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от С. К. Т., ЕГН ***** срещу „Д.К.Б.“ АД, ЕИК *****, отрицателни установителни иски с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено, че С. К. Т. не дължи на „Д.К.Б.“ АД следните суми: 1250 евро, представляваща главница, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението - 19.01.2010г. до окончателното му изплащане, както и сумата от 378,90 лева, представляваща деловодни разноси, за които суми е издаден на кредитора изпълнителен лист от 20.07.2010г., издаден по ч.гр.д. № 327/2010г. по описа на РС – Плевен, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20108440402765 по описа на ЧСИ С.Я., рег. № 844 на КЧСИ, поради обстоятелството, че сумите са погасени по давност

ОСЪЖДА С. К. Т., ЕГН ***** да заплати на „Д.К.Б.“ АД, ЕИК ***** на основание чл. 78, ал. 1 вр. ал. 8 ГПК сумата от 106,47 лв. – разноси за въззивното

производство, както и 50 лв. – разноси пред първата инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____